

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **JUDr. J. S.**, advokát
sídlem xxx
zastoupený advokátem Ondřejem Zmeškalem
sídlem Revoluční 763/15, Praha 1

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 19. 8. 2021, sp. zn. K 5/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 19. 8. 2021, sp. zn. K 5/2020 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu žalované ze dne 29. 1. 2021, sp. zn. K 5/2020 (dále jen „**kárné rozhodnutí**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

2. Ze správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Na žalobce jakožto advokáta podaly dne 17. 7. 2019 dvě fyzické osoby (dále jen „stěžovatelky“) a tři společnosti: TxxxE s.r.o. (dále jen „společnost T“), TxxxG s.r.o. (dále jen „společnost TG“) a D.B.E. Future s.r.o., do 7. 5. 2019 pod názvem TxxxI s.r.o. (dále jen „společnost TI“), stížnost k žalované. Dle stížnosti jednaly stěžovatelky se žalobcem o koupi obchodního podílu ve společnosti T, ve které žalobce vlastnil obchodní podíl prostřednictvím společnosti IXXX XXXG s.r.o., ve které byl současně jediným společníkem a jednatelem. Následně měl žalobce stěžovatelkám nabídnout prodej dalších dvou ready-made společností (TG a TI), jejichž jednatelem a jediným společníkem byla manželka žalobce. Po realizaci obchodní transakce vystavil žalobce (respektive jeho advokátní kancelář, již byl jediným společníkem a jednatelem) faktury za právní služby všem třem společnostem; jednalo se řádově o statisícové částky za desítky hodin práce. Ve stížnosti je žalobci vytýkán střet zájmů (mezi žalobcem a společnostmi), že fakturované právní služby ve skutečnosti nebyly dotčeným společnostem poskytnuty, že k těmto službám nebyla sjednána smluvní odměna, a že fakturovaná odměna byla ve zjevně nepřiměřené výši.
4. Ve vyjádření ke stížnosti žalobce uvedl, že odměny byly fakturovány na základě písemných smluv o poskytování právních služeb. Veškerá jednání směřující k podpisu smluv a předání společností probíhala ve formátu jednatel – jednatel (tedy manželka žalobce – stěžovatelka). Žalobce stěžovatelky na možný střet zájmů dle svých slov opakovaně upozorňoval a nabízel jim služby jiné advokátní kanceláře; nakonec je poskytovala jiná advokátka z žalobcovy advokátní kanceláře, tím byl střet zájmů vyloučen. Stížnost žalobce vnímal jako snahu stěžovatelek (potažmo společností) vyhnout se placení smluvené odměny. Nejednalo se o jednoduchý převod podílů v ready-made společnostech, ale o komplikovanější změnu vlastnické struktury do té doby ekonomicky fungujících společností.
5. Kárná žaloba byla žalobci doručena dne 3. 2. 2020. Žalobce opakovaně požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, ta mu byla prodloužena až do 13. 3. 2020. Z ústního projednání kárné žaloby, nařízeného na 18. 6. 2020, se žalobce omluvil den předem z důvodu kolize s jiným soudním jednáním. Jednání bylo na jeho žádost odročeno.
6. Na jednání kárného senátu dne 21. 8. 2020 žalobce podrobněji vysvětlil okolnosti převodu podílů. Zdůraznil, že stěžovatelky nebyly jeho klientkami, smlouvy o poskytování právních služeb měl uzavřené se společnostmi T, TG a TI; kopie smluv předložil na jednání, datovány jsou ke dni 1. 1. 2018. Dále předložil kárnému senátu část komunikace týkající se převodu podílů (ve formě print screenů). Právní služby u něj objednávaly společnosti prostřednictvím jednatelky – manželky žalobce. Společnosti ze smluvené odměny ovšem žalobci ničeho neuhradily, přestože vůči jejímu vyúčtování nevznesly žádnou konkrétní námitku. Pouze společnost T mu zaslala toliko 5.000,- Kč, což žalobce považuje za uznání dluhu. Žalobce na jednání zároveň prezentoval opatření k zamezení střetu zájmů do budoucna, a sice nový odstavec, který hodlá napříště vkládat do smluv o poskytování právních služeb.
7. Z dalšího jednání nařízeného na den 14. 12. 2020 se žalobce omluvil dne 11. 12. 2020 „ze zdravotních důvodů souvisejících s opětovným rozšířením onemocnění COVID-19 na území ČR a s ohledem na momentálně se zhoršující epidemiologickou situaci“ a požádal o stanovení jiného termínu, neboť trval na tom, že se chce nadále hájit sám bez zastoupení. Jednání bylo tedy odročeno na 29. 1. 2021, žalobce se z něj omluvil dne 25. 1. 2021 s odůvodněním, že se stará o jedno ze svých nezletilých dětí, které má distanční výuku a nechodí do školy. Požádal proto o odročení jednání „do ukončení covidových opatření“, neboť především distanční školní výuka a časté karantény členů domácnosti měly žalobci znemožnit se k jednání dostavit.
8. Jednání kárného senátu dne 29. 1. 2021 se konalo bez přítomnosti žalobce. Nedostavily se ani předvolané svědkyně: stěžovatelky a manželka žalobce.
9. Kárným rozhodnutím bylo konstatováno, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

- 1) v období nejméně od 17. 12. 2018 do 12. 4. 2019 poskytoval právní služby stěžovatelkám a společností T, TG a TI, a to v souvislosti s:
 - nejprve převodem podílu ve výši 100 % na základním kapitálu ve společnosti T z manželky žalobce na společnost IXXX XXXG s.r.o., ve které byl jediným společníkem a jediným jednatelem, a následně z této společnosti v souvislosti s převodem dvou podílů ve výši 50 % na základním kapitálu na obě stěžovatelky, a v souvislosti se změnou jednatele ve společnosti T z manželky žalobce na dvě nové jednatele - stěžovatelky,
 - převodem podílu (podílů) ve společnosti TG z manželky žalobce ve výši 50 % na základním kapitálu na každou ze stěžovatelek, a v souvislosti se změnou jednatele ve Společnosti T z manželky žalobce na dvě nové jednatele - stěžovatelky,
 - převodem podílu (podílů) ve společnosti TI z manželky žalobce na stěžovatelky a v souvislosti se změnou jednatele ve společnosti TI z manželky žalobce na dvě nové jednatele - stěžovatelky,a to vše přesto, že zájmy stěžovatelek a společností byly v rozporu se zájmy žalobce a v rozporu se zájmy jeho manželky
- 2) v souvislosti s poskytováním právních služeb uvedených pod bodem 1) vyúčtoval:
 - společnosti T fakturu číslo 20190060 ze dne 1. 5. 2019 na odměnu za poskytnuté právní služby a náhradu hotových výdajů v celkové výši 222 800 Kč jako smluvní časovou odměnu v rozsahu 60 hodin ve výši 3 000 Kč za jednu hodinu právní služby, přičemž po výhradách stěžovatelek tuto fakturu upravil tak, že účtoval časovou smluvní odměnu za 34:15 hodin po 3 000 Kč za jednu hodinu právní služby,
 - společnosti TG fakturu č. 20190061 ze dne 1. 5. 2019 na odměnu za poskytnuté právní služby a náhradu hotových výdajů v celkové výši 120 252,50 Kč jako smluvní časovou odměnu v rozsahu 31:45 hodin ve výši 3 000 Kč za jednu hodinu právní služby,
 - společnosti TI fakturu číslo 20190062 ze dne 1. 5. 2019 na odměnu za poskytnuté právní služby a náhradu hotových výdajů v celkové výši 122 067,50 Kč jako smluvní časovou odměnu v rozsahu 32:15 hodin ve výši 3 000 Kč za jednu hodinu právní služby,a to i přesto, že podmínky pro platné uzavření takové smlouvy se společnostmi výše uvedenými nebyly v řízení prokázány a se stěžovatelkami takovou dohodu neuzavřel.

Žalobce v případě obou vytýkaných jednání podle kárného rozhodnutí nejednal čestně a svědomitě a při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ukládající mu poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, čímž porušil § 16 odst. 2 věty před středníkem zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“) a § 17 zákona o advokacii ve spojení s článkem 4. usnesení představenstva žalované č. 1/1997 Věstníku ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex). Ve vztahu k provinění ad 1) kárná komora žalované navíc konstatovala, že žalobce neodmítl poskytnutí právních služeb, ačkoliv zájmy toho, kdo o jejich poskytnutí žádal, byly v rozporu se zájmy žalobce a zájmy osoby žalobci blízké, čímž porušil § 19 odst. 1 písm. e) zákona o advokacii. Ve vztahu k provinění ad 2) navíc konstatovala, že žalobce vyúčtoval smluvní odměnu za poskytování právních služeb bez uzavření smlouvy s klientem o její výši, čímž porušil § 22 odst. 3 zákona o advokacii ve spojení s § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

10. Za shora uvedená provinění bylo žalobci kárným rozhodnutím uděleno kárné opatření podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii, a sice pokuta ve výši 90 000 Kč. Žalobci bylo zároveň uloženo zaplatit částku 8 000 Kč jakožto náhradu nákladů řízení.
11. V odvolání proti kárnému rozhodnutí žalobce zdůraznil, že pokud stěžovatelkám nebylo známo, že mezi převáděnými společnostmi a advokátní kanceláří žalobce byly uzavřeny smlouvy o poskytování právních služeb, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalobci. Situaci měly stěžovatelky předejít v rámci *due diligence* v souvislosti se zájmem o nabytí obchodního podílu. S požadavkem na uhrazení odměny za právní služby se kancelář nemohla obrátit na nikoho jiného, než na předmětné společnosti jakožto objednatele, s nikým jiným neměla uzavřené smlouvy. Advokátní kanceláři nepříslušelo posuzovat, jestli objednatel vůbec může nést náklady na objednané služby související se změnou jeho vlastnické struktury. Smlouvy byly uzavřeny, nelze tedy konstatovat porušení advokátních předpisů ohledně sjednání odměny. Nadto bylo porušeno právo na spravedlivý proces, když bylo jednáno v nepřítomnosti žalobce přes jeho výslovný nesouhlas. Žalobce měl v úmyslu na jednání předložit kárnému senátu zásadní dokumenty.
12. Dne 3. 5. 2021 vyzval předseda odvolacího kárného senátu žalobce, aby senátu předložil ony „závažné“ dokumenty, které zmiňoval v odvolání. Žalobce následně opakovaně požádal o prodloužení lhůty na reakci, naposledy žádal o prodloužení do konce srpna 2021. Odvolací senát přesto nařídil ústní jednání na den 19. 8. 2021, ke kterému opět předvolal také stěžovatelky jakožto svědkyně. Žalobce se z jednání omluvil telefonicky a v den jednání zaslal žalované rozhodnutí o potřebě ošetřování vystavené pro nezletilé dítě.
13. Na jednání odvolacího senátu kárné komory žalované dne 19. 8. 2021 stěžovatelky vypověděly, že jim žalobce ani jeho manželka nikdy nesdělili, že by měl žalobce s převáděnými společnostmi uzavřeny jakékoliv smlouvy o poskytování právních služeb. Pokud by o nich věděly, žádné právní služby by od žalobce nežádaly a obrátily by se na své právníky. Jedna ze stěžovatelek vypověděla, že měla za to, že se o náklady spojené s převodem podělí obě stěžovatelky s manželkou žalobce a že půjde o nižší částku, řádově v desítkách tisíc korun. Stěžovatelky dále na jednání předložily písemný návrh dohody o narovnání vypracovaný žalobcem ze dne 9. 3. 2021, dle něž by stěžovatelky vzaly svou stížnost zpět a dle kterého by mezi nimi již nebylo dalších závazků. Dále stěžovatelky uvedly, že vždy jednaly přímo se žalobcem, kterého jednou doprovázel na jednání koncipient, s jiným advokátem z jeho kanceláře nejednaly.
14. V napadeném rozhodnutí odvolací senát deklaroval, že konání jednání ani výsledku stěžovatelek nic nebránilo, jelikož se žalobce z jednání sice omluvil, avšak o odročení jednání nepožádal, což lze považovat za vyslovení souhlasu s konáním jednání v nepřítomnosti žalobce. Námitka, že právní služby nebyly poskytovány stěžovatelkám, ale třem společnostem, byla dle napadeného rozhodnutí vyvrácena plnými mocemi, které byly žalobci uděleny stěžovatelkami. Pokud jde o smlouvy o poskytování právních služeb z 1. 1. 2018, vycházel odvolací senát z výpovědí stěžovatelek, které měl za zcela věrohodné, a sice že o smlouvách nevěděly. Přisvědčil pak právní kvalifikaci jednání žalobce obsažené v kárném rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

15. Žalobce namítá porušení svého práva na projednání věci v přítomnosti účastníka řízení. Žalobce požádal dne 25. 1. 2021 o odročení jednání plánovaného na den 29. 1. 2021, přesto se jednání kárného senátu konalo. Žalobci tak bylo znemožněno vyjádřit se k provedeným důkazům, navrhopat další důkazy, pronést závěrečnou řeč apod.
16. Zkrácení práva účastnit se řízení namítal žalobce už v odvolání. Předmětná námitka však nebyla odvolacím senátem věcně vypořádána. Podobně nebyla vypořádána převážná většina dalších odvolacích námitek.
17. Žalovaná se dle žalobce domnívá, že lze zkrácení žalobcova práva účasti při ústním jednání zhojit v odvolacím řízení. Taková interpretace vyhlášky Ministerstva spravedlnosti, kterou se podle

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších změn (dále jen „**kárný řád**“), je chybná, kárný řád ani zákon o advokacii takový postup nepřepokládají.

18. Žalobce byl zkrácen též na právu účastnit se odvolacího jednání. Žalobce žádal o odročení telefonicky, neúčast na jednání omlouval objektivními důvody, omluvu následně doplnil zasláním potvrzení od lékaře dcery. Jednání mělo být odročeno tak, aby se jej žalobce mohl účastnit.
19. Žalobce dále namítá, že kárný řád stanoví jako pravidlo, že se v odvolacím řízení důkazy neprovádí. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, co považoval odvolací senát za natolik významný důvod, aby pravidlo porušil a přikročil k výslechu svědků. I v tomto bodu má žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
20. Žalobce uvádí, že mu jedna ze stěžovatelek sdělila, že jí předseda odvolacího kárného senátu opakovaně telefonicky kontaktoval a zevrubně s ní věc mimo zasedání probíral. To vznáší pochybnosti o nepodjatosti předsedy odvolacího kárného senátu, kterou opět mohlo být zásadně dotčeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. K prokázání dané skutečnosti žalobce navrhuje provést výslech jmenované svědkyně a vlastní účastnickou výpověď.
21. Kárná komise vycházela z tvrzení stěžovatelek, že o smlouvách o právních službách se žalobcem nevěděly. Žalobce tvrdil, že o nich věděly. Jedná se o situaci „tvrzení proti tvrzení“. Pokud žalovaný bez dalšího vycházel z tvrzení stěžovatelek, aniž by pravdivost jejich tvrzení byla podložena jakýmkoliv důkazy, postupoval v rozporu s presumpcí nevinu. Oproti tomu smlouvy o poskytování právních služeb předložené žalobcem byly v rozporu s presumpcí nevinu posouzeny jako účelová obrana žalobce.
22. Žalobce míní, že flagrantní porušení presumpce nevinu je rovněž obsaženo ve skutkové větě výroku kárného rozhodnutí u druhého skutku: „*a to i přes to, že podmínky pro platné uzavření takové smlouvy (...) nebyly v řízení prokázány*“. V kárném řízení má být prokazována vina, naopak kárně obviněný nemusí prokazovat nevinu, ta se presumuje. Nelze stavět výrok na neprokázané nevině – rozhodnutí trpící takovou vadou by mělo být zrušeno i bez návrhu.
23. Kárné i napadené rozhodnutí jsou nekonzistentní, a tudíž nepřezkoumatelná v tom, zda žalobce poskytoval právní služby obchodním společnostem nebo fyzickým osobám (stěžovatelkám).
24. Žalobce tvrdí, že z žádného z rozhodnutí žalované nelze vyčíst, na základě jakých skutečností byl založen závěr, že zájmy žalobce či jeho manželky byly v rozporu se zájmy každé z uvedených osob. Odvolací senát se pak nevypořádal s uplatněnými opatřeními k zamezení střetu zájmů, která žalobce popsal v odvolání. Také v tom spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost předmětných rozhodnutí. I v případě, že by skutečně zájmy jeho nebo jeho manželky byly v rozporu se zájmy jiných osob, nemohla postupem popsaným v odvolání nikomu vzniknout újma.
25. Pokud jde o skutek uvedený ve druhém výroku kárného rozhodnutí, vystavil žalobce faktury na základě existujících smluv. Fakturované částky navíc nevyžaduje a vyžadovat nebude, což sdělil stěžovatelkám nejpozději při pokusu uzavřít smír, který jmenované odmítly. Tyto skutečnosti měly být posouzeny jako polehčující okolnosti nebo mělo být na jejich základě rozhodnuto, že se nejedná o přestupek.
26. Z kárného rozhodnutí nelze vyčíst, na základě jakých skutkových zjištění a právních posouzení dospěla žalovaná k závěru, že znak skutkové podstaty je naplněn. Rozhodnutí obsahuje toliko výčet ustanovení, které měl žalobce porušit. Jde o vadu, pro kterou mělo být kárné rozhodnutí zrušeno z úřední povinnosti.
27. Žalovaná založila svůj závěr o naplnění subjektivní stránky kárného provinění toliko na svém „názoru“, který ale není ničím podložen. Opět jde o důvod zrušení rozhodnutí i bez podkladu v podobě příslušné odvolací námitky. K subjektivní stránce mělo být správně provedeno dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

28. Žalobce konečně namítá, že mu byla uložena v nepřiměřené výši a při jejím stanovení nebyly zohledněny žádné polehčující okolnosti.

III. Vyjádření žalované

29. Dle žalované nebyl žalobce na právu účasti na jednání nijak zkrácen. První žalobcovu omluvu z jednání kárný senát akceptoval, byť lze polemizovat o její včasnosti. Dne 21. 8. 2020 se již žalobce jednání zúčastnil. Předvolání na jednání nařízené na pondělí 14. 12. 2020 bylo žalobci doručeno s více než dvoutměsíčním předstihem, žalobce zaslal omluvu z jednání v pátek 11. 12. 2020 ve dvě odpoledne, a to e-mailovou zprávou zaslou na adresu sekretariátu (tedy nikoliv ani na adresu karne@cak.cz, která je uvedena v předvolávkách). V omluvě je uvedeno zdůvodnění absence zhoršující se epidemiologickou situací, i takovou omluvu kárný senát toleroval a jednání odročil.
30. Kárná komise ovšem neakceptovala omluvu z jednání nařízeného na 29. 1. 2021. Předvolání bylo doručeno žalobci dne 4. 1. 2021 (do datové schránky), žalobce se omluvil dne 25. 1. 2021 se zdůvodněním, že „*se v současné době stará o jedno ze svých nezletilých dětí, které má distanční výuku a nechodí do školy*“, kdy „*distanční školní výuka a časté karantény*“ mu neumožňují osobně se jednání zúčastnit. V den jednání ovšem byly v České republice pololetní prázdniny a žádná výuka neprobíhala, proto kárná komise vyhodnotila omluvu jako nerelevantní a přistoupila k jednání v nepřítomnosti žalobce. Postup byl řádně zdůvodněn v kárném rozhodnutí. Podle žalované není překážkou konání jednání v nepřítomnosti kárně obviněného jakákoliv omluva, nýbrž toliko omluva splňující náležitosti stanovené advokátním kárným řádem. Nadto se žalobce mohl telefonicky informovat, jak byla jeho omluva vyřízena. Konání jednání ve své nepřítomnosti si žalobce zapříčinil sám.
31. Námitku porušení žalobcova práva na účast na jednání odvolací senát vypořádal obecně v bodě 5 napadeného rozhodnutí a, pokud jde o nepřítomnost v odvolacím řízení, v bodě 11 napadeného rozhodnutí. Žalobce dne 19. 7. 2021 ani nepožádal o odročení jednání – omluva je věcí slušnosti, odročení je však samostatným procesním úkonem se stanovenými náležitostmi.
32. Odvolací senát měl právo doplnit dokazování a znovu zhodnotit skutkový stav. Nešlo o „zhojení“ procesní vady předchozího řízení. Z kárného řádu navíc ani nevyplyvá, že by se v odvolacím řízení důkazy zásadně neprováděly. Z žádného předpisu neplyne nutnost takový postup zvlášť zdůvodňovat.
33. K údajné podjatosti předsedy odvolacího senátu žalovaná podotýká, že jde o novou, dříve neuplatněnou námitku; žalobce nevyužil postupu uplatnění takové námítky, jak jej upravují advokátní předpisy.
34. K údajnému porušení presumpce neviný žalovaná upřesňuje, že nešlo o procesní situaci „tvrzení proti tvrzení“ nýbrž o důkazy, včetně výpovědí dvou svědkyň, proti tvrzením žalobce, která nebyla ničím podložena. Žalobce sice nemá povinnost předkládat důkazy o své nevině, pokud tak však nečinil a zvolil toliko pasivní strategii obrany, nesl s tím spojené riziko nepříznivého výsledku řízení. Žalobce ostatně ani nereagoval na výzvu kontrolní rady žalované k předložení všech písemností vzniklých v souvislosti s poskytováním právních služeb za účelem vyřízení stížnosti stěžovatelek a společností T, TG a TI, ač šlo o jeho zákonnou povinnost. Tím žalobce určil okruh důkazů, na jejichž podkladě žalovaná následně rozhodovala.
35. Střet zájmů žalobce byl podle žalované v obou rozhodnutích dostatečně popsán a je zcela zjevný. Pokud jde o vyhodnocení jím předložených smluv, žalobce je předložil až při jednání dne 21. 8. 2020, tedy více než rok po zahájení kroků k prošetření stížnosti, na jejímž základě byla na žalobce podána kárná žaloba. Obě svědkyně vypověděly, že o smlouvách nevěděly, paradoxním se jeví i poměr vyúčtované odměny za převod podílů k hodnotě samotných převáděných podílů.
36. Pokud jde o námitky proti právní kvalifikaci skutku, subjektivní stránce deliktu či nepřiměřené výše pokuty, tyto žalobce neuplatnil ani v odvolacím řízení, odvolací senát se jimi tedy nemohl zabývat.

Neměl by se jimi proto zabývat ani soud. Že se žalobce mohl deliktního jednání dopustit jedinec úmyslně je dle žalované zřejmé z povahy věci.

IV. Replika k vyjádření žalované

37. Žalobce setrval na svém původním stanovisku obsaženém v žalobě. Žalovaná se podle něj navíc snaží svým vyjádřením doplnit rozhodnutí obou stupňů, což je nepřipustné.
38. K hodnocení omluvy žalobce z jednání dne 19. 8. 2021 žalobce uvádí, že není podstatné, jak žalovaná omluvu hodnotí, nýbrž to, zda byly naplněny podmínky kárného řádu pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, či nikoliv. Pokud jde o judikaturu, na kterou žalovaná ohledně omluvy z ústního jednání poukázala, jde o rozhodnutí nepřiléhavá, neboť se týkají starší právní úpravy (přestupkového zákona).
39. K porušení presumpce neviny žalobce dodal, že na ústním jednání podal účastnickou výpověď, která je sama o sobě důkazním prostředkem. Žalovaná však nijak nezdůvodnila, proč účastnické výpovědi nepřisvědčila (respektive proč ji považovala toliko za tvrzení, nikoliv za důkazní prostředek), avšak svědeckým výpovědím stěžovatelek ano.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

40. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**soudní řád správní**“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
41. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
42. Z povahy věci přikročil soud nejprve k vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť v případě, kdy soud shledá přezkoumávané rozhodnutí nepřezkoumatelným, již se dalšími žalobními námitkami nezabývá. Ostatně nepřezkoumatelnost znamená, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které fakticky znemožňují přezkum napadeného rozhodnutí dle jednotlivých žalobních bodů. Vady mohou spočívat v nedostatku důvodů rozhodnutí nebo v jeho nesrozumitelnosti (z rozhodnutí nelze zjistit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, jakými úvahami se řídil či z jakých podkladů vycházel). Rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je přitom institutem rezervovaným pro případy jen těch nejzávažnějších nedostatků rozhodnutí.
43. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že v jeho odůvodnění nebyly náležitě vypořádány všechny jím vznesené námitky.
44. Pokud jde o námitku porušení práva na projednání věci v přítomnosti účastníka, má ji soud za náležitě vypořádanou v bodě 11. napadeného rozhodnutí. Proč odvolací kárný senát přikročil k provádění dokazování, je zdůvodněno v bodě 6. napadeného rozhodnutí; nadto soud se žalobcem nesdílí názor, že případné provádění dokazování by mělo být v odvolacím řízení natolik výjimečným jevem, že by jej měl odvolací senát obzvláště podrobně zdůvodňovat (viz též dále).
45. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v jeho vnitřní rozpornosti ohledně otázky, zda žalobce poskytoval právní služby stěžovatelkám nebo společností T, TI a TG. V tomto ohledu má soud za to, že určitá dvojznačnost odůvodnění napadeného rozhodnutí odráží skutkové okolnosti věci. Byl to žalobce, kdo tvrdil a prokazoval, že poskytoval právní služby předmětným společnostem, nikoliv stěžovatelkám. A to včetně převodu podílu. Důkazy provedené v průběhu kárného řízení však prokázaly, že žalobce ve skutečnosti poskytoval právní služby také přímo stěžovatelkám, a to na základě plných mocí udělené žalobci dne 21. 2. 2019. V napadeném rozhodnutí přitom žalovaná vysvětlila, že převody podílů jakožto právní služby neměly být poskytovány a fakturovány společností, nýbrž přímo stěžovatelkám: je

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

z povahy věci vyloučeno, aby společnost uzavírala smlouvu o převodu podílu v dané společnosti, když s ním sama, mimo jiné, nemůže disponovat. Uzavřením těchto smluv se přitom žalobce ocitl ve střetu zájmů, neboť zastupoval stěžovatelky a společnosti i přesto, že jejich zájmy byly v rozporu s jeho vlastními zájmy či se zájmy jeho manželky (viz výrok I. kárného rozhodnutí). Tento střet zájmů má soud za nepochybný, stejně jako odvolací senát, jak bylo konstatováno v bodě 8. napadeného rozhodnutí. Ani ohledně vysvětlení střetu zájmů soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

46. Vzhledem k výše uvedenému soud míní, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Soud proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí dle jednotlivých žalobních námitek. Nejprve posoudil, zda byl žalobce zkrácen na svém právu účastnit se osobně ústního jednání.
47. Podle § 16 odst. 2 kárného řádu „*Nedostavil-li se řádně předvolaný kárně obviněný k jednání, ani nepožádal podle odstavce 3 o odročení jednání, může kárný senát jednat v jeho nepřítomnosti.*“
48. Podle § 16 odst. 3 kárného řádu „*Objeví-li se překážka, pro kterou nelze jednání provést nebo v něm pokračovat, rozhodne předseda kárného senátu o odročení jednání. Předseda kárného senátu může rozhodnout o odročení jednání také na základě řádně odůvodněné žádosti kárně obviněného, pokud ji obdrží nejpozději do zahájení jednání, jestliže na straně kárně obviněného nastaly nepředvídatelné a jím samým nezpůsobené překážky.*“
49. Z uvedených ustanovení vyplývá, že kárný řád umožňuje projednání kárné žaloby i v nepřítomnosti žalobce. Z kárného řádu nevyplývá povinnost kárného senátu vyhovět jakékoliv omluvě s žádostí o odročení jednání, a to dokonce ani v odůvodněných a nepředvídatelných případech a kárně obviněným nezpůsobených překážkách. V takových případech má předseda kárného senátu toliko *možnost* o odročení rozhodnout, nikoliv však povinnost. Tomu dle mínění soudu nasvědčuje nejen jazykové znění ustanovení § 16 kárného řádu, ale i smysl úpravy. Pokud by předseda kárného senátu musel vyhovět každé formálně odůvodněné žádosti o odročení, aniž by měl možnost přezkoumat, zda je žádost skutečně důvodná, dostali by tím kárně obvinění do rukou nástroj, se kterým by mohli efektivně obstruovat každé kárné řízení prakticky donekonečna, čímž by byl zmařen účel celého kárného řízení.
50. Žalobcův výklad § 16 odst. 2 kárného řádu tedy soud nemůže přijmout jako správný. Žalobce citované ustanovení vykládá izolovaně, bez návaznosti na následující odstavec, který dává předsedovi kárného senátu možnost přezkoumat důvodnost žádosti, včetně možnosti žádosti nevyhovět. Žalovaný dle mínění soudu přitom po právu neuznal nutnost péče o nezletilé dítě v den pololetních prázdnin za nepředvídatelnou a akceptovatelnou překážku pro další (opakované) odročení nařízeného jednání. Na tom nic nemění ani zbylá část zdůvodnění žádosti o odročení, kterou má soud za natolik nekonkrétní, že žalovaný neměl důvod k ní přihlížet. Soudu není zřejmé, jak by měly časté karantény členů domácnosti žalobci znemožnit účast na jednání. Žalobce žádnou karanténu žádného člena domácnosti kárnému senátu, a ostatně ani soudu, nedoložil. Zcela nekonkrétní je pak i žádost o odročení „*do konce covidových opatření*“. Žalobce vůbec nevysvětlil, které „covidové opatření“ mu brání v účasti na jednání. Zjevně tím nemyslel nařízenou distanční výuku na školách, když ani pololetní prázdniny (během kterých se distanční výuka logicky nekonala) žalobci účast na jednání neumožnily.
51. Soud má za to, že neobstojí ani navazující žalobcovo tvrzení, že byl konáním předmětného jednání kárného senátu zkrácen na svém právu na spravedlivý proces. Zejména právo vyjádřit se k provedeným důkazům žalobci upřeno nebylo, stejně jako právo navrhnout další důkazy. Žalobce měl dostatečný prostor k předložení důkazů a k tvrzení skutečností v kárném i odvolacím řízení. Předsedou odvolacího senátu byl dokonce speciálně vyzván k předložení „závažných“ důkazů, na které se odvolával. Žalobce však pouze opakovaně žádal o prodloužení lhůty k vyjádření. Ve světle průběhu celého kárného řízení (zejména jeho délky) se takový postup žalobce jeví jako obstrukční nebo přinejmenším nevedoucí k ochraně vlastních práv. Pokud žalobce tvrdí, že mu postupem

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

správním orgánu I. stupně bylo znemožněno učinit určitý úkon, například navrhnout důkaz, pak tento úkon mohl provést při nejbližší příležitosti. V daném případě tedy žalobce mohl „závažné“ důkazy předložit odvolacímu senátu rovnou s podáním odvolání. Žalobce je právním profesionálem, takže si této skutečnosti musel být velmi dobře vědom. Nebylo nejmenšího důvodu vyčkávat s předkládáním důkazů na zvláštní výzvu ze strany žalované, natož žádat (bez uvedení důvodu) ještě o několikaměsíční prodloužení lhůty. Soud takovému obstrukčnímu postupu žalobce nemůže přiznat právní ochranu, obzvláště pokud žalobce žádné nové skutečnosti ani důkazy nakonec nenavrl a takto je konkrétně neoznačil ani v podané žalobě.

52. Soud shledává nedůvodnou rovněž námitku, že mělo být žalobci upřeno právo účastnit se odvolacího jednání. Žalobce se z jednání sice omluvil, nic však nenasvědčuje tomu, že by zároveň požádal o odročení jednání. Omluvu kárně obviněného z jednání bez žádosti o odročení lze dle názoru soudu chápat jako vyjádření souhlasu s jednáním bez účasti kárně obviněného; v tomto ohledu je zdůvodnění žalované v pořádku. Žalobce sice v žalobě tvrdí, že o odročení žádal telefonicky, to však ničím nedokládá a jeho tvrzení nemá žádnou oporu ve správním spisu. Navíc je vhodné opětovně připomenout, že žalobce byl předsedou odvolacího senátu vyzván k dodatečnému zaslání dokumentů, jejichž předložení mu mělo být údajně znemožněno. Z pohledu soudu se tak žalobce o právo hájit se v odvolacím řízení připravil sám, kdy na straně žalované byla zřetelná snaha vyjít žalobci vstříc i přes jeho obstrukční přístup ke kárnému řízení. Taková vstřícnost však nemůže být na újmu rychlosti a efektivity kárného řízení.
53. Ani námitku nedostatečného zdůvodnění, proč odvolací kárný senát přistoupil k provádění dokazování (konkrétně výsledku stěžovatelek jakožto svědkyň), soud nemá za důvodnou. Odvolací senát v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč výslech považuje za důležitý a odkázal přitom na průběh řízení v I. stupni (viz bod 6. napadeného rozhodnutí). Ustanovení § 27 odst. 2 kárného řádu sice skutečně stanoví, že se v odvolacím řízení důkazy zpravidla neprovádějí, to však nevylučuje, aby odvolací senát některé důkazy provedl. To platí tím spíše, pokud jde o důkazy navržené k provedení už v prvním stupni, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.
54. Pokud jde o námitku možné podjatosti předsedy odvolacího senátu, který měl telefonicky kontaktovat stěžovatelky a posuzovanou věc s nimi probírat, předesílá soud, že žalobce neuvádí, proč nemohl námitku podjatosti uplatnit už v odvolacím řízení zákonem předpokládaným způsobem. Neuvádí, kdy se o údajných telefonických hovorech předsedy odvolacího senátu se stěžovatelkami dozvěděl, co mělo být jejich předmětem a proč se domnívá, že telefonát „*vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti*“ předsedy odvolacího senátu. Možnost namítat podjatost člena senátu přitom svazuje kárný řád s krátkými lhůtami, po jejichž uplynutí k námitce nelze přihlížet (15 dnů od sdělení složení senátu, nebo od chvíle, kdy se o důvodech pro vyloučení člena senátu účastník dozvěděl). Pro ověření dodržení lhůty proto kárný řád vyžaduje uvést, kdy se účastník o důvodu pro vyloučení dozvěděl. Žalobce však tuto esenciální informaci v žalobě neuvádí. Již proto soud uvedenou námitku považuje za nedůvodnou. Navíc samotná skutečnost, že se předseda telefonicky obrátil na stěžovatelky (příčemž tato skutečnost zůstává v rovině tvrzení žalobce), dle mínění soudu sama o sobě nesvědčí o jeho podjatosti. Soud zohlednil, že se předseda zároveň obrátil i na žalobce a zcela nad rámec toho, co mu předepisují procesní předpisy, ho vyzval k doložení dokumentů, které měl správně dodat kárnému senátu sám již dříve. Z uvedených důvodů soud také nepřistoupil k dokazování ohledně údajné podjatosti předsedy odvolacího senátu, neboť uvedená námitka žalobce nemohla být shledána důvodnou.
55. Soud se dále zabýval námitkami porušení presumpce neviny.
56. Presumpce neviny neznamená, že pokud žalobce jako kárně obviněný tvrdí něco jiného, než svědek, musí se dát za pravdu tomu, kdo je v postavení obviněného (dle zásady *in dubio pro reo*). Platí zásada volného hodnocení důkazů, která dává rozhodujícím orgánům možnost posoudit, která výpověď má vyšší důkazní hodnotu a která se naopak jeví nevěrohodnou. Není stanovena pevná hierarchie důkazních prostředků, tedy ani nutnost dávat výpovědím svědků a kárně

obviněného stejnou váhu. Kárný a odvolací senát tak měly možnost hodnotit tvrzení žalobce jako nevěrohodné.

57. V případě tvrzení stěžovatelek, že nevěděly o smlouvách na právní služby mezi žalobcem a společnostmi T, TG a TI, soud souhlasí se žalovanou, že se v daném případě nejednalo o „tvrzení proti tvrzení“. Na jedné straně bylo tvrzení žalobce (v rámci účastenské výpovědi), na druhé tvrzení hned dvou svědkyň, ale i další důkazy. Ostatně sám žalobce v odvolání proti kárnému rozhodnutí prohlásil, že si existenci smluv měly zjistit stěžovatelky samy v rámci předběžné opatrnosti (*due diligence*), čímž mimoděk uznává, že takovou aktivitu předpokládal a sám neměl jakoukoliv motivaci je o existenci smluv informovat.
58. Soud nespatřuje porušení presumpce neviny ani v části skutkové věty „*a to i přes to, že podmínky pro platné uzavření takové smlouvy (...) nebyly v řízení prokázány*“. Soud uznává, že tato část výroku mohla být z jazykového hlediska konstruována přesněji, přesto výrok neshledává právně závadným. V daném případě došlo k určité modifikaci toho, co bylo žalobci kladeno za vinu (šlo o modifikaci přípustnou, totožnost skutku byla zachována, jak je blíže vysvětleno v bodě 9. napadeného rozhodnutí). Kárná žaloba vycházela z předpokladu, že žádné smlouvy o poskytování právních služeb se společnostmi T, TG a TI ze strany žalobce uzavřeny nebyly. Žalobce až v průběhu dalšího řízení předložil příslušné smlouvy, což vedlo k nutnosti formální úpravy výroku i jeho odůvodnění. V kárném rozhodnutí (a následně i v napadeném rozhodnutí) je přitom vysvětleno, že i za předpokladu, že by předložené smlouvy nebyly toliko fiktivní, nebyly splněny podmínky, aby společnosti T, TG a TI nesly náklady za právní služby ohledně právních poměrů, jichž se neúčastní (a z povahy převodu podílu ani nemohou účastnit) jako strany. Uvedené je popsáno zejména v bodě 19 kárného rozhodnutí, a dále stručněji v bodě 21 kárného rozhodnutí: „*V případě skutku pod bodem 2. kárné žaloby je kárným proviněním jednání, kdy kárně obviněný účtoval třem obchodním společnostem časovou smluvní odměnu za poskytnuté právní služby, ačkoli tato právní služba byla poskytnuta ve prospěch jiných subjektů. Pro sjednání přenosu tohoto závazku na jmenované společnosti nebyly vytvořeny podmínky, neboť nabyvatelky obchodních podílů s tímto nepředpokládaným zatížením společností nevyjádřily souhlas a samy s kárně obviněným neujednaly odměňování ve formě smluvní odměny. V tomto směru je nutné připomenout, že předmětem smluv o poskytování právních služeb předložených kárně obviněným byly podle textu smlouvy právní služby realizované v souvislosti s ‚rozdělením a převodem obchodního podílu klienta‘, ačkoliv je zřejmé, že tyto společnosti samy žádné obchodní podíly nemají a jedná se o převod obchodních podílů na nich. Při neexistenci jiné dohody o smluvní odměně s osobou, v jejíž prospěch byly právní služby poskytovány, pak byl navíc povinen účtovat odměnu mimosmluvní (...)*“. K uvedenému závěru dospěl kárný senát na základě informací, které získal ze stížnosti a také z důkazů, které mu předložil sám žalobce. Vina žalobce za uvedené jednání tak byla před kárným senátem prokázána. V takové situaci žalobci nezbývalo, pakliže s daným závěrem nesouhlasil, aby je vyvrátil. To však neučinil ani před kárným senátem, ani v odvolacím řízení, ani nyní před soudem. Na uvedeném soud žádný rozpor se zásadou presumpce neviny neshledává.
59. Pokud jde o žalobcův střet zájmů, ten byl podle mínění soudu v kárném rozhodnutí popsán dostatečně, nadto má soud za to, že musí být jasně rozeznatelný již jen ze samotného popisu skutku. Soud zde odkazuje na kárné rozhodnutí, dle něhož „*z podstaty věci je zřejmé, že zájmy převodce a nabyvatele obchodních podílů jsou rozdílné. (...) bylo prokázáno, že kárně obviněný poskytoval právní služby osobám, jejichž zájmy byly v rozporu se zájmy dalších účastníků tohoto vztahu, přičemž tyto další účastníky buď sám ovládal (společnost xxx s.r.o.) nebo se jednalo o jeho manželku*“. Tento střet zájmů se následně projevil v tom, že žalobce zatížil předmět převodu (společnosti T, TG, TI) pohledávkami na právní služby spojené s převodem bez toho, aniž by to sdělil nabyvatelkám podílů, pro které tento převod fakticky zajišťoval. Jeho motivace tyto kruciólní skutečnosti stěžovatelkám nesdělovat byla nejspíše dána jeho zájmem na maximalizaci zisku z poskytování předmětných právních služeb. Stejná motivace pak mohla být příčinou, proč žalobce stěžovatelkám nesdělil ani to, že má se společnostmi uzavřeny smlouvy na právní služby a jaký je jejich obsah. Soud v žádném z žalobcových podání či vyjádření (včetně těch učiněných v rámci kárného řízení) nenalezl ničeho, co by závěr o střetu zájmů žalobce vyvracelo. To platí i pro preventivní opatření, které prezentoval před kárným

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

senátem. Jedná se o opatření do budoucna, zjevně přijaté v reakci na kárnou žalobu, respektive stížnost. Na posouzení viny za kárné provinění spáchané v minulosti nemá dané opatření žádný vliv, proto soud neklade žalované k tíži, že se s opatřením v rozhodnutích nevypořádala podrobněji (napadené rozhodnutí není v této části nepřezkoumatelné). Námitka nezohlednění preventivního opatření je tak irrelevantní, stejně jako žalobcovo tvrzení, že nikomu nemohla vzniknout žádná škoda. Vznik škody není pojmovým znakem žádné ze skutkových podstat, jejichž naplnění je žalobci kladeno za vinu. Proto ani výše případné škody nebyla v posuzované věci předmětem dokazování.

60. Námitku nedostatečného odůvodnění naplnění skutkové podstaty má soud za natolik obecnou, že ji nelze vypořádat jinak, než toliko stejně obecně. Kárné rozhodnutí zevrubně popisuje, na základě jakých skutkových zjištění a právních posouzení dospěla žalovaná k závěru, že znaky příslušných skutkových podstat byly naplněny. Soudu není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje žalobce deficit daného zdůvodnění. Soud považuje odůvodnění naplnění skutkových podstat za dostatečné.
61. Uvedené platí i pro odůvodnění naplnění subjektivní stránky kárného provinění. Soud je toho názoru, že již z povahy daných provinění a s ohledem na postavení žalobce jakožto právního profesionála nepřichází v úvahu, že by se žalobce mohl vytýkaného jednání dopustit neúmyslně. Advokát se nemůže hájit neznalostí právních předpisů, respektive tím, že si nebyl vědom toho, že jím poskytovaná právní služba trpí právními vadami. Ani tím, že nebyl povinen zkoumat, zda je jeho jménem sepsaná smlouva o převodu podílu právně přípustná. Je naopak úkolem advokáta, aby právně závadné právní služby neposkytoval, jinak nejedná při výkonu advokacie čestně a svědomitě. K provádění dokazování k otázce subjektivní stránky tedy dle mínění soudu nebyl v posuzovaném případě důvod a ani žalobce nic takového nenavrhoval. Soud tedy souhlasí s vyjádřením žalované, že pokud žalobce k nenaplnění subjektivní stránky nic nenamítal ani v odvolacím řízení, ani nenavrhoval žádné důkazy, ani ničeho relevantního k této otázce netvrdil, nelze klást žalované k tíži, že se naplněním subjektivní stránky podrobněji nezabývala.
62. Konečně soud neshledal důvodnou námitku nepřiměřené výše pokuty. Tvrzení žalobce, že kárný senát nezohlednil žádnou polehčující okolnost, je nepravdivé. Kárné rozhodnutí obsahuje podrobné zdůvodnění, proč se kárný senát rozhodl udělit žalobci pokutu v nižší výši, než jakou navrhoval kárný žalobce (90 000 Kč oproti navrhovaným 150 000 Kč). Zohledněno bylo například, že žalobce dosud nebyl kárně trestán. Odvolací senát pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že udělená pokuta je přiměřená i s ohledem na žalobcovu snahu uzavřít se stěžovatelkami smír. Skutečnost, že žalobce v reakci na kárné rozhodnutí stěžovatelkám nabídl, že od nich nebude požadovat úhradu faktur za právní služby, jeho vinu za předchozí provinění neanuluje. Dle soudu nebylo na místě z těchto důvodů prohlásit, že popsany skutek není kárným proviněním, jak žalobce navrhuje, ani dále snížit udělenou pokutu. Soud tedy neshledal, že by při vyměření pokuty kárný či odvolací senát vybočily ze zákonných mezí správního uvážení.

VI. Závěr

63. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
64. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. července 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.